

Не носиме више во Стамбола,  
 Сакай менѣ ти що да ми сакашъ!  
 Ясь ти да'амъ хиляда дукади.“  
 Говореше царевъ делибаша:  
 „А егиди Емина Никола!  
 Царъ ми да'атъ колку да си сака,  
 Туку ойме више во Стамбола!“  
 Кинисале дури до полпѣти,  
 И си сегна во бѣла пазу'а,  
 Си изва'и сабя навалица. —  
 „А егиди царевъ делибаша!  
 Ето пущицѣ Райка Бошкоикя,  
 Не губи ме, ни носи ме въ Стамболъ!“  
 И та истай сабя навалица,  
 Му пресече рѣце до рамена,  
 Му одвѣрти подзе до колена,  
 Му одвѣрти очи отъ глобо'и,  
 И го кладе н' една раскѣрсница,  
 И го дѣрва два жѣлта дукада.  
 „Такъ да знаишъ, Емина Никола,  
 Яска не сумъ царевъ делибаша,  
 Туку я сумъ млада Райкоица!“  
 Съ поврати му пособира стока,  
 Си го зеде Райка предъ себе си,  
 И си ойде на рамни дворе'и.

190.

*Скендеръ-Бегъ.*

Попленалъ ми Скендер-бегъ  
 Јовче поле Билольско,  
 Ми попленалъ Скендер-бегъ  
 Едно мало девойче,  
 Девойче и Латинче,  
 Та го фати за рѣжа  
 Та ѝ фѣрли на коня.  
 Кога Бег-отъ бегаше,  
 Т'окъ ветаръ вееше;  
 Моме-то ми плачеше,

Ситна роса росеше;  
 Моме-то сѣ насмеа,  
 Ђсно сѣнце угреа,  
 Латински му зборвеше:  
 „Море Бегу, Скендер-бегъ!  
 Немой да ме попленишъ,  
 От' си имамъ три брака  
 Татко и майка ме даватъ,  
 Братъ Никола не даватъ;  
 Ке ме дадѣтъ Алай-бегъ